

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 37/2542

นาย ชื่น นิสัยนต์ โดยนายเชาวลิต นิสัยนต์ โจทก์ ผู้ เข้า เป็น คู่ความ แทน โจทก์ นาง หอม ยา เพ็ชรน้อย
โดยนางปราณี เงินฉ่ำ จำเลย ผู้ เข้า เป็น คู่ความ แทน กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 27, ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.วิ.พ. มาตรา 252

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลฎีกาวินิจฉัยคดีว่า ที่ดินพิพาทราคาไร่ละ 4,000 บาท ที่ดิน 49 ไร่ 2 งาน 20 ตารางวา เป็นเงิน 198,000 บาท และโจทก์ได้เสียค่าขึ้นศาล ในศาลชั้นต้นโดยถือทุนทรัพย์ดังกล่าว การที่โจทก์ ตั้ง ทุนทรัพย์ไว้ในชั้นอุทธรณ์ และชั้นฎีการะบุทุนทรัพย์จำนวน 250,000 บาท เป็นเรื่องที่โจทก์ เพิ่มจำนวน ทุนทรัพย์ขึ้นเองโดยผลการ เพื่อการใช้สิทธิฎีกาในภายหลัง ทั้ง ๆ ที่โจทก์เองทราบดีว่า ราคาทรัพย์พิพาทที่โจทก์เสียค่าขึ้นศาลในศาลชั้นต้นมีเพียงใด แต่โจทก์ก็ได้ดำเนินการให้ ผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ ผู้มีอำนาจ หรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ได้ รับรอง หรืออนุญาตให้ฎีกาในข้อเท็จจริงเสียให้ถูกต้องขณะยื่นฎีกา กรณีจึงเป็นไปในลักษณะโจทก์จงใจ หรือละเลยไม่ดำเนินการ พิจารณาเรื่องนั้นภายในระยะเวลาซึ่งกฎหมายกำหนด ย่อมไม่มีเหตุที่ ศาลฎีกาจะดำเนินกระบวนการพิจารณานี้ใหม่อีก โจทก์ฎีกาและศาลฎีกาพิพากษายกฎีกาโจทก์ไปแล้ว ต่อมาโจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นส่งคำร้อง ของ โจทก์ไปให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ อนุญาตเป็นหนังสือ ให้โจทก์ฎีกาในข้อเท็จจริงอีกและศาลชั้นต้นมีคำสั่ง ยกคำร้องของโจทก์ ดังกล่าวนั้น มิใช่กรณีที่ศาลชั้นต้น ไม่ยอมรับฎีกาโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 252 โจทก์จึงใช้สิทธิฎีกาคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวโดยตรงมายังศาลฎีกาไม่ได้ แม้ ศาลชั้นต้นจะได้ส่งรับฎีกาโจทก์ข้อนี้มา ศาลฎีกาก็ไม่วินิจฉัย

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้พิพากษาว่า ที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3) สารบบเลขที่ 69 หมู่ที่ 4 ตำบลนากลาง อำเภอโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์ เป็นของโจทก์เพิกถอน ชื่อจำเลยทั้งสองออกจากหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3) ดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ยกฟ้อง โดยวินิจฉัยว่าโจทก์เป็นแต่เพียงผู้ครอบครอง แทนจำเลยทั้งสองจึงไม่มีสิทธิครอบครองโจทก์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่าทุนทรัพย์ชั้นฎีกาไม่เกินสอง แสนบาท ฎีกาโจทก์เป็นฎีกาในข้อเท็จจริงต้องห้ามตามกฎหมาย พิพากษายกฎีกา โจทก์ยื่นคำร้อง สองฉบับ ฉบับแรกขอให้ศาลชั้นต้นเพิกถอนคำสั่งรับฎีกาซึ่งผิดระเบียบเพื่อให้โจทก์จะยื่นฎีกาใหม่ ฉบับที่สองขอให้ศาลชั้นต้นส่งฎีกาของโจทก์ไปให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีในศาลอุทธรณ์ภาค 2 รับรองให้ฎีกาในข้อเท็จจริง ศาลชั้นต้นพิจารณาคำร้องทั้งสองฉบับแล้ว ฉบับแรกมีคำสั่งให้ยก คำร้อง และฉบับที่สองไม่ส่งฎีกาโจทก์ไปให้ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 รับรองตามคำร้อง โจทก์ อุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน โจทก์ยื่นคำร้องขอให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ อนุญาตให้ฎีกาเป็นหนังสือในข้อเท็จจริง ตามคำร้องฉบับลงวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ศาลชั้นต้นมี คำสั่งว่า ศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วจึงไม่มีเหตุที่จะให้รับรองฎีกาอีก โจทก์ฎีกา คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 2 และคำสั่งศาลชั้นต้น ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับฎีกาของโจทก์ที่ได้โต้แย้ง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 นั้น พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า เรื่องนี้ศาลฎีกาได้วินิจฉัยคดีไว้ชัดเจนแล้ว

ราคาที่ดินพิพาทไร่ละ 4,000 บาทที่ดิน 49 ไร่ 2 งาน 20 ตารางวา เป็นเงิน 198,000 บาทและโจทก์ได้เสียค่าขึ้นศาลในศาลชั้นต้นโดยถือทุนทรัพย์ดังกล่าวเมื่อฎีกาโจทก์เป็นฎีกาในข้อเท็จจริง และทุนทรัพย์ที่พิพาทไม่เกินสองแสนบาท จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง ฉะนั้น การที่โจทก์ตั้งทุนทรัพย์ไว้ในชั้นอุทธรณ์ ตามอุทธรณ์โจทก์ฉบับลงวันที่ 23 มีนาคม 2537 และชั้นฎีกา ตามฎีกาโจทก์ฉบับลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2538 จำนวน 250,000 บาทนั้นเป็นเรื่องที่โจทก์เพิ่มจำนวนทุนทรัพย์ขึ้นเองโดยผลการอันน่าจะเพื่อการใช้สิทธิฎีกาในภายหลังโดยเฉพาะ เพราะนอกจากด้วยเหตุดังกล่าวแล้วก็แทบไม่มีประโยชน์อย่างอื่นแก่คดีของโจทก์เลยโจทก์จึงได้เตรียมการไว้ตั้งแต่ชั้นศาลอุทธรณ์ ทั้ง ๆ ที่โจทก์เองทราบดีว่าราคาทรัพย์สินพิพาทที่โจทก์เสียค่าขึ้นศาลในศาลชั้นต้นมีเพียงใด แต่โจทก์ก็ได้ดำเนินการให้ผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 2 ผู้มีอำนาจ ตลอดจนอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ได้รับรองหรืออนุญาตให้ฎีกาในข้อเท็จจริงเสียให้ถูกต้องขณะยื่นฎีกาพฤติการณ์จึงเป็นไปในลักษณะโจทก์ตั้งใจหรือละเลยไม่ดำเนินการพิจารณาเรื่องนั้นภายในระยะเวลาซึ่งกฎหมายกำหนด จึงไม่มีเหตุที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณานั้นใหม่อีก ดังนี้แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 วรรคสามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงชอบแล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และฎีกาคำสั่งคำร้องของโจทก์ต่อไปว่า ที่ศาลชั้นต้นไม่ส่งคำร้อง ของ โจทก์ฉบับลงวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ไปให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตเป็นหนังสือให้โจทก์ฎีกาในข้อเท็จจริงนั้นโจทก์ฎีกาคำสั่งดังกล่าวได้หรือไม่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 252 บัญญัติว่า "ถ้าคู่ความยื่นอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่ยอมรับฎีกาให้ศาลชั้นต้นส่งคำร้องเช่นนั้นไปยังศาลฎีการ่วมกับฎีกา" แต่เรื่องนี้มิใช่กรณีที่ศาลชั้นต้นไม่ยอมรับฎีกาโจทก์ โจทก์จึงจะใช้สิทธิฎีกาคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวมายังศาลฎีกาไม่ได้ถือเป็นการต้องห้ามตามกฎหมายที่อ้างถึงข้างต้น ด้วยเหตุนี้แม้ศาลชั้นต้นจะได้ส่งรับฎีกาโจทก์ข้อนี้มา ศาลฎีกาก็ไม่วินิจฉัย พิพากษายืน ข้อที่โจทก์ฎีกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 และให้ยกฎีกาข้อที่โจทก์ฎีกาคำสั่งศาลชั้นต้น คืบค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาส่วนนี้ทั้งหมดแก่โจทก์

องค์คณะ

ระพีณ บุญสิทธิ · สิงหะ สัตยธรรม · สมศักดิ์ วงศ์ยืน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/37/2542>